

ЧЕТВЕРТІ РІК

СВИСТІЛЬНИКИ Б.Д.
1916

МОХОТНИК

Гурт сат. стрі. часотинів.
Виходить в Січові Коши
Коли скоро?

НА 20 СТОЛІВ -

Ж.В.

Старий Запорожець з Лівобережжя =
Діє са 23. I. 1916.

За дверима нава Станана чути
молочний крик:

"Пугу, Пугу!"
Станан: "Хто там?"

Томас: "Козак з Лугу"

Входять стр. рядовик, з мам,
ми червоними очима. Він кланяє
ся і говорить:

"Батьку Станане, Запорожець
з Лівобережжя Ст. Пчинський
просить о брудну, злепану, ма,
павари і сипаний!"

Станан: "Побарини, се
напосмихво, видавати пооди,
поко одаги, бо нагазмеря
може шляк прасати."

Стр. Пчинський: "Батьку Ст.
танане 18 місяців був у борбі
з бісуринською і їм срет, гай,

луки, Лівобережжє, Дніпро ... соліду
мій своє серце ...

Отаман: „Алеж Товаришчю приказ
приказом, не можу робити виставів.
і не роблю їх ніколи.“

Ім. Тринський: „Ну, вірю, що бать-
ко, як нам Отаман сего не може
зробити, але як, Гетьман ---
їм - се зроблять.“

Отаман бере перо і скоро пишуче
суджбовий листок гетьм. Тринського
і єго 18 товаришів - суджбовий
[виставів].

Того ж дня з полудня Ім. Тринський сидить
у Мюрка на своїм політні оселі. Зміне-
ний до невідання; ошелешений, у офіцерських
плани, раїїюзах, з найменшом. Але працює
у бесіді:

„Цьвіте унаш шого народа, що діє гарку
„во нас счипає“ на наше здоров'є!“

— Худа-ж, батьку Тринський? — питають ситі люди

— Ім. Тринський: — „Іду в мене, зрозуміти
з себе жерниву бітти“.

К.Р.К

З переживань „висудника“.
[Сатиричний образок.]

Рубрика поважна! - Виразів: „висудник“, „висудця комісія“ і т. п. примовлений „укр. Солюхошник“ уживати на приказ „Довгої Управи“. При тім зазначу, що, що тоді як „висудник“ розуміємо: жовніра призначеного до суперарбітальної (висудної) комісії - а на місце: „супервизування радимо від себе уживати слово: „висуджаний“.

К.Р.К. Из переживань „визурика“

Видно, видно не зза мота -
Лезь бо оружию боюта
Торгуны славий суровим;
Намирь в нью - ити до хати,
Де би можна показати,
Що „хороба“ куче в шим!
Чорт беру усьо канарство! -
Кренко сунесь се лиарство,
Вушиями торго їде...
Попереду наша свая
Наша слава чин-ли-маха
Всю торбу ишиком веде.
Тильме соти - оильме збіста,
Мов на мову, мов до міста
Вмкнута в хату там,
Де „гокнорів“, наче хмару.
Де і ворят, як з лагари
Де серденько: шуми і бан...
Розбираєсь всьо до рола
Улі - на „швинту“, в низ-всі рола,
Тїло мие ним з нїя;
І нїгнубу їде на дія -
Мов не втарає в серце хрія
- Думка в коженіи маха.

Можна й смерти тут пожити.
Мож робити - мо ринити,
„Близьме / - кличів - Гань! Позір!“
Окуляри бють з далека
Хожений „доктор“, як Сенекза -
В кожен оо воєнний зір.
І стрілецько: міру - міру -
Вже забути треба міру -
Пут в оми, мінь в оми.
Пой, мо перший з в оми оми,
Толовоїнка в оми оми
Мей Поділи слабий син.
І не в оми сказати: ... „Гань!“
Як і в оми: „О!... Гань! Гань!
В вас заплетамсь в Коми!
І до мля в оми згидні.
Гань якраз такі потрібні -
Чуд, го казують у в оми!“
Ах!... Гань! Гань! Гань! Гань!
Руми бін останній в оми,
Мо бачав по в оми.
- „От наоа вже з ми крутий.
- Треба друже тут пусити,
Псудуть на скорий суд уї!“

Ой де нам сніг м. м.
У погав.мукати б'їла,
Щоб лишити муку дїи...
Змучає по кутірці -
Б'їа! - Забрав там хтось сорочку!
Щоб би ним пречистий чїи!
"З хати - вийти! Любий б'їа!"
- Крикнув сей, що біг порядку і
Був якраз се' п'їїай,
Сей приклонник Есп'їанна -
Сей, що знає всякі б'їанна,
А з нїїи готує рай.
Він - сей - б'їа - любитель нїїї
А в унраві мук довірїї
Не питає, м'її жене
Всіх висуджув'її за б'їану -
Так і єю суненцьку драму
Завертає на аніїїї.
З висуджув'її по трїїїї
Як вже стане на дорозї
Жене страту *] в незабуду
Через нїїїї і г'їїїї -
Д'їїїїї до г'їїїїї,
Щоб погати, нїїїї "ч'їїїї!
*] Сорочку, кутірці, р'їїїї і м. м.

ІНФАНТО

ОТАМАН
МОГИЛЬНИКІВ
перед
Отаманом Висудчої
Комісії -

Лист з Лівобережжя.

Було б нас недавно празник. Різдоба,
ли Йордан, забув все. Тим корибку,
тим наливку, сербам борщ, куса.
ли ширш. Але не самим хмільом ро.
мбикcube, захотіло-ся народови
мова кубово. Пратиє се вісім май
ауриє ро шудити: „каси нам про,
нову“. „Мок я буду вам говори,
ми, ні віди, ні вігити, безоказі“?
Але народже не уступив і зараз
зависив мисоньку.

„А ми хочем промови, промови, промови,
Духовно оброрку, оброрку, оброрку!“

Чкавав вісім вігитного промову і роз.
важам се дружиє езиків. На середині
самим виступив капітан Йордан, ро,
ступив крок наперед, руку пово,
мив на шуду, друку підніє до ро,
ру і став говорити до передбесідника:
О, Ви літомисні нашого шуху, що

розсівають нашу славу поши-
рокому світі, дякую Вам,
що відвідали нас, середній
стан, підпорядків старої
войни в нашій монасти

[ісисіма верба]---

Зі зворушення не міг сла-
волюбив свого колишнього,
го шефа, закінчив за нього
примову от. дес. Тнатко.
Він і поставив внесення,
мобі істот жув многа
літа.

Внесення без дискусії не-
решеною одногласно і народ
загудів "многа літа".

Потім співали:
"Гей, гей, узрада, Катерина,
[брене..

а потім:

"Як я була молода, то я була ми-
ра".
По тому розійшлися в стобло-
бильше не пам'ятаю. Луць.

Не будьте миротворцами! — Жінку,
яка потіла єй підчас Морганського
світа в сваченій бабі, виграючи вуйко
Левоній біз смертю з парасеєнним влас,
но в нині, бо кинув єй в роздурісані
хвості Харайблен. Лили не розумімо
но вон він обомлів був борогду. Може
на в м'ясу миротворців? Незнаб-
внго - мо при поморі борогду, він
бу був з неким трупом зробити
своє, виступе граде, перш ніж дїво!
Потребував би був мене схитати єй
наз рїзю і нещасна жінка була
би совила єй вон борогду і в одній мо-
менті — була би на березі! Мати на,
дїво, мо вуйко Левоній не буде по сі-
нам цюти своєї, бо вон вон вдалі
і як найкорше усе не скорби на мені,
ти по знаку тини а експерти до миро-
творців. На доказ неупраченої єще свинаній
уєр. Своїх і так старієт єй дїк, нон о ме-
дань хоробрости. — — — — —

Пеллеограма. Елена м'яких, бо хїсє і з ми,
творить перекі на нї мейграшнї дїл...

Редакція: Та сама.

Молодечник

Рік II.

Число 10.

САТИР. ГУМОР.

СТРІЛЕЦЬКА ≡

≧ ЧАСОПИСЬ.

ВИХОДИТЬ...

...В СІЧОВІМ
КОШИ...

КОЛИ САМ СХОЧЕ —

СВИСТІЛЬНИКИ

1. III 1916.

РЕДАКЦІЯ й АДМ. ТА САМА.

Ж/Л